

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

พระมหาชนมกร ปภากรโธ, อุเทน ลาพิงค์, ณรงค์ศักดิ์ ลุนส์สำโรง, สัจด์ เขียนจันทิก
พิรุณ จันทวาส, นายกมล วัชรยิ่งยง
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
อีเมล: Khunten2002@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีเพศชาติพันธุ์ ชั้นปี และเกรดเฉลี่ย ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ (บรรพชิต/คฤหัสถ์) ภาคปกติ ปีการศึกษา 2/2559 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา จำนวน 199 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่า t-test, F-test นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบบรรยาย

ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน มีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก 2) นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ที่เรียนชั้นปีที่ 1 ต่างกันความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวมทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนนักศึกษา ที่มีเพศ ชาติพันธุ์ และเกรดเฉลี่ย ต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ : การพัฒนาความสามารถ, การพูดภาษาอังกฤษ, ใช้กิจกรรม Monkchat ในการสื่อสาร

Improving english speaking skills through Monkchat Program of Mahamakut Buddhist University students, Lanna Campus.

Phramaha Chanomkorn paphakaro, Uten larping, Narongsak Lunsamrong,
Sangad Chienjuntuk, Phiroon Chantawas, Kamol Watcharayinyong
Mahamakut Buddhist University, Lanna Campus
E-mail: Khunten2002@yahoo.com

ABSTRACT

The objectives of this research were as follows: 1) to study English speaking skills through Monkchat Program. 2) to compare English speaking skills through the program of the students in terms of sex, tribes, a study year, and GPA. The sample was 199 students of Humanity, English major, and of Education, Teaching English, including lay and monk students of 2nd semester, academic year 2016. The tool of data collection was questionnaire. The statistics used for analyzing data included frequency, percentage, mean, standard deviation, t-test, and F-test. The results of data analysis are depicted as the table charts.

Findings were as follows: 1) the overall 5 facets of the improvement of the students on English speaking skills through Monkchat Program are high. 2) The students with different study years through the program have statistically significant differences at the 0.05 level in 5 aspects of English speaking skills, on the other hand, in terms of distinction between sex, tribes, a study year, and GPA has no differences which are not corresponding to the hypothesis.

Keywords : development Ability, Speaking English, Use Monkchat activities to communicate

บทนำ

ในปัจจุบัน "ภาษาอังกฤษ" มีความสำคัญสำหรับคนไทยมากขึ้นไปเรื่อยๆ และเป็นภาษาสากลที่มีบทบาทสำคัญ เป็นภาษากลางของโลกที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ด้วยเหตุนี้กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญ และความจำเป็นในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเล็งเห็นว่า ผู้เรียนควรมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเหมาะสม ทั้งในชีวิตประจำวันการศึกษาต่อ และการงานอาชีพในอนาคต

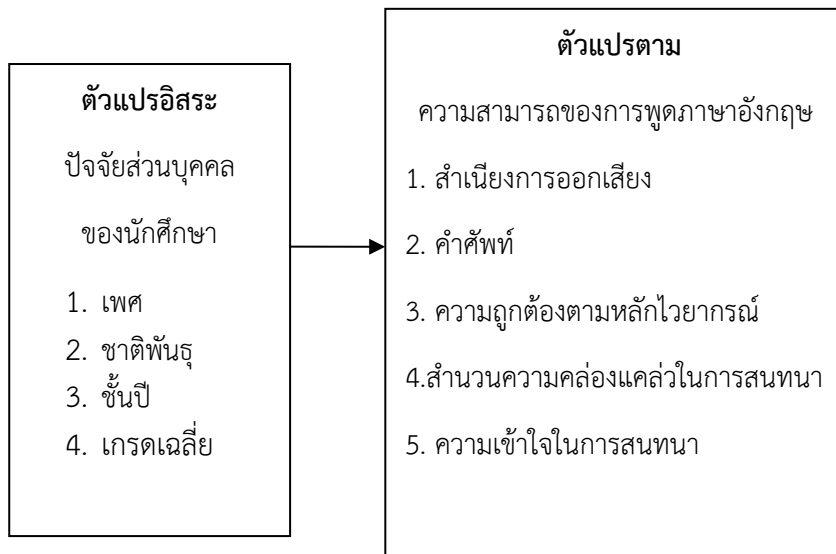
การพัฒนาการอุดมศึกษาไปสู่ความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น ความรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นที่นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษ ดังนั้นคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จึงได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษให้มีความทันสมัย รองรับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและตลาดแรงงานในโลกปัจจุบันและอนาคต มีรายวิชาหลักตามมาตรฐานวิชาชีพของคุรุสภา การเรียนการสอนในหลักสูตรมุ่งเน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และสอดแทรกจริยธรรมและคุณธรรม ความรู้ทักษะทางปัญญา ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และทักษะการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความสามารถในการประกอบอาชีพเป็นบุคลากรทางการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษ หรือทำงานในสถานศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนหรืออาชีพอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ หรือศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เพื่อเป็นการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โครงการ Monkchat สามารถช่วยให้นักศึกษาฝึกทักษะการพูดได้เป็นอย่างดี ซึ่งโครงการ Monkchat มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ได้ถือกำเนิดขึ้นเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2546 จากแนวคิดของศาสตราจารย์เกียรติคุณแสง จันทร์งาม ที่ต้องการจะเปิดเวทีให้พระนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา กลุ่มหนึ่งที่ต้องการจะฝึกภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมชมวัดเจติยหลวงวรวิหาร ซึ่งในปีการศึกษาปัจจุบัน (เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2559) มีพระเริงฤทธิ์ ภทรเมธี พระนักศึกษาระดับปีที่ 4 คณะศึกษาศาสตร์ เป็นประธานชมรม Monkchat ทั้งนี้โครงการ Monkchat ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเวทีให้พระนักศึกษาและสมาชิกในการฝึกฝนทักษะด้านภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ ขณะเดียวกันได้เปิดโอกาสให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลปวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น และยังได้จัดกิจกรรมเสริม เช่น โครงการอบรมภาษาอังกฤษแก่สมาชิกใหม่ โครงการเพื่อนสอนเพื่อนที่สอนน้องเป็นกิจกรรมอบรมภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ซึ่งในกิจกรรมนี้นักศึกษาจะได้ฝึกฝนภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความมุ่งมั่นและสนใจที่จะพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อให้ นักศึกษาได้มีการพัฒนาการเรียนได้อย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพในการพูดภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น และ

ผลการวิจัยในครั้งนี้ น่าจะเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในการนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีเพศ ชาตินัพันธุ์ ชั้นปี และเกรดเฉลี่ย ต่างกัน

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา” ครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาคปกติ ปีการศึกษา 2/2559 จำนวน 38 รูป/คน และสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาคปกติ ปีการศึกษา 2/2559 จำนวน 357 รูป/คน รวมจำนวนประชากร 395 รูป/คน (สำนักทะเบียนและวัดผล, 2559) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Taro Yamane (1973, pp 125 อ้างใน ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2550, หน้า 49) โดยได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 199 รูป/คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นจากการศึกษาการแบ่งเกณฑ์และการใช้คะแนนความสามารถด้านการพูดของ Oller (1979 อ้างในกรมสรรพากร โดมศรีฟ้า , 2551 หน้า 14-15) เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยข้อคำถามได้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิด เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชาติพันธุ์ ชั้นปี และ เกรดเฉลี่ย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามลักษณะแบบปลายปิด เป็นคำถามเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ 1) สำเนียงการออกเสียง 2) คำศัพท์ 3) ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 4) ส่วนรวมความคล่องแคล่วในการสนทนา และ 5) ความเข้าใจในการสนทนา ผู้วิจัยใช้ลักษณะคำถามแบบมาตราส่วน 5 ระดับ โดยใช้หลักมาตราวัดลิเกิร์ต (Likert Scale) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยกำหนดเป็นตัวเลขและความหมาย คือ

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

การแบ่งช่วงคะแนนเฉลี่ยซึ่งใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐาน เพื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับค่าคะแนนที่คำนวณได้ตามขั้นตอนที่ระบุไว้โดยเกณฑ์ของเบสท์ (Best) ดังนี้ (สุจิตรา บุญยรัตพันธุ์, 2546, หน้า 120)

ค่าคะแนนเฉลี่ย	ความหมายค่าคะแนนเฉลี่ย
4.21 - 5.00	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมากที่สุด
3.41 - 4.20	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก
2.61 - 3.40	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับปานกลาง
1.81 - 2.60	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับน้อย
1.00 - 1.80	ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับน้อยที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) ผู้วิจัยติดต่อวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

2) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาคปกติ ปีการศึกษา 2/2559 จำนวน 199 รูป/คน โดยผู้วิจัยนำไปแจกเองและรับคืนด้วยตนเอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและประมวลผล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ภาคปกติ ปีการศึกษา

2/2559 มาประมวลผลข้อมูล วิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางการวิจัยทางสังคมศาสตร์ มาประมวลผลข้อมูลวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าสถิติความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. (Standard Deviation) ค่า F-test เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์กับแบบสอบถามโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติพื้นฐานหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) แล้วเสนอแบบความเรียง

ตอนที่ 2 ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน เป็นการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าระดับเกี่ยวกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา สำหรับปัจจัยที่มีจำนวนมากกว่า 2 กลุ่ม ใช้ค่า F-test (One-way Analysis of Variance) ได้แก่ เพศ ชาตินัชนัชั้นปี และเกรดเฉลี่ย

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ประเภท ได้แก่

1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง นำเสนอโดยใช้สถิติร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2) สถิติเชิงอนุมาน (Inference Statistics) สถิติทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรต่าง ๆ โดยใช้สถิติที่ทดสอบในการเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไป ใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดทางเดียว (One-way Analysis of Variance : ANOVA) ที่ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 เป็นชาวเขา จำนวน 125 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 62.8 เรียนอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 64 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และเกรดเฉลี่ยอยู่ที่ 3.01-4.00 จำนวน 136 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 68.3

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนาใน 5 ด้าน

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษา	ระดับการนำมาใช้ (n=199)			
	\bar{X}	S.D.	ระดับ	อันดับ
1. ด้านสำเนียงการออกเสียง	3.41	.26	มาก	5
2. ด้านคำศัพท์	3.62	.30	มาก	2
3. ด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์	3.43	.31	มาก	4
4. ด้านสำนวนความคล่องแคล่วในการสนทนา	3.50	.23	มาก	3
5. ด้านความเข้าใจในการสนทนา	3.70	.24	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.53	.13	มาก	

จากตารางที่ 1 พบว่า การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน มีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53, S.D. = 0.13$)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากกว่าด้านอื่นๆ คือด้านความเข้าใจในการสนทนา ($\bar{X} = 3.70, S.D. = 0.24$) รองลงมาได้แก่ด้านคำศัพท์ ($\bar{X} = 3.62, S.D. = 0.30$) ด้านสำนวนความคล่องแคล่วในการสนทนา ($\bar{X} = 3.50, S.D. = 0.23$) ด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ($\bar{X} = 3.43, S.D. = 0.31$) และด้านสำเนียงการออกเสียง ($\bar{X} = 3.41, S.D. = 0.26$) ตามลำดับ

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความแตกต่างในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามเพศชาติพันธุ์ ชั้นปี เกรดเฉลี่ย

เพศ	n	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ชาย	75	3.53	.13	มาก
หญิง	80	3.54	.12	มาก
สมณะเพศ	44	3.52	.14	มาก
ชาติพันธุ์				

- ชาวเขา เช่น เผ่ากะเหรี่ยง/ปกากะญอ/ม้ง/ ละว้า/อาข่า	125	3.54	.12	มาก
- คนพื้นเมือง	74	3.53	.14	มาก
ชั้นปีที่เรียน				
ชั้นปี 1	64	3.57	.14	มาก
ชั้นปี 2	35	3.63	.09	มาก
ชั้นปี 3	42	3.49	.09	มาก
ชั้นปี 4	58	3.46	.12	มาก
เกรดเฉลี่ย				
0.00-1.00	-	-	-	-
1.01-2.00	-	-	-	-
2.01-3.00	63	3.56	.14	มาก
3.01-4.00	136	3.52	.12	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา จำแนกตามเพศ ชาติพันธุ์ ชั้นปีที่เรียน และเกรดเฉลี่ย มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวนการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามเพศ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	.022	2	.011	.614	.542
ภายในกลุ่ม	3.528	196	.018		
รวม	3.551	198			

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีเพศต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวมทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่าง

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน จำแนกตามชาติพันธุ์

ชาติพันธุ์	n	\bar{X}	S.D.	t	Sig
- ชาวเขา เช่น เผ่ากะเหรี่ยง/ ปกากะญอ/ม้ง/ละว้า/อาข่า	125	3.54	.12	.66	.50

- คนพื้นเมือง	74	3.53	.14
---------------	----	------	-----

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีชาติพันธุ์ต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวมทั้ง 5 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวม 5 ด้าน จำแนกตามชั้นปีที่เรียน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	.745	3	.248	17.271	.000*
ภายในกลุ่ม	2.805	195	.014		
รวม	3.551	198			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวม 5 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการของ LSD (Least-Significant Different) ดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวม 5 ด้าน ที่มีชั้นปีที่เรียน แตกต่างกัน ด้วยวิธีการ LSD (Least significant different)

ชั้นปีที่เรียน	ชั้นปีที่เรียน				
	ชั้นปี 1	ชั้นปี 2	ชั้นปี 3	ชั้นปี 4	
	\bar{X}	3.57	3.63	3.49	3.46
ชั้นปี 1	3.57		-.05*	.07*	.10*
ชั้นปี 2	3.63			.13*	.16*
ชั้นปี 3	3.49				.03
ชั้นปี 4	3.46				

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวม 5 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 5 คู่ คือ

1. นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปี 1 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 2
2. นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปี 1 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3

3. นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปี 1 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 4

4. นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปี 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 3

5. นักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปี 2 มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ชั้นปีที่ 4 นอกนั้นไม่พบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวม 5 ด้าน จำแนกตามเกรดเฉลี่ย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	.045	1	.045	2.504	.115
ภายในกลุ่ม	3.506	197	.018		
รวม	3.551	198			

จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา ที่มีเกรดเฉลี่ยต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารโดยรวม 5 ด้าน ไม่แตกต่าง

อภิปรายผลการวิจัย

1. การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา โดยรวมทั้ง 5 ด้าน มีค่าแปลผลอยู่ในระดับมาก ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษและคณะมนุษยศาสตร์สาขาภาษาอังกฤษ อาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนจะให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรม Monkchat เพื่อเป็นการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ดังนั้นจึงเห็นได้ว่านักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมบ่อยครั้งก็จะมีโอกาสได้ฝึกทักษะการพูดมากยิ่งขึ้นเพราะในกลุ่ม Monkchat ก็จะมีชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษาและนักท่องเที่ยวด้วย เนื่องจาก Monkchat ตั้งอยู่ในบริเวณวัดเจดีย์หลวงซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดเชียงใหม่ จึงทำให้มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากที่มาเที่ยวภายในวัดและให้ความสนใจที่จะเข้าร่วมนั่งในการสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับนักศึกษาอยู่บ่อยๆ และจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่านักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องที่สนทนาเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์อยู่บ้าง ส่วนความคล่องแคล่วในการสนทนายังไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่อาจจะมีการใช้หลักไวยากรณ์ที่ผิดอยู่บ้าง และสำเนียงการออกเสียงอาจจะยังไม่เหมือนกับเจ้าของภาษาเพราะนักศึกษายังติดกับสำเนียงภาษาพื้นบ้านของตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดของ มาลียา (Maleeya Chomchoud) (2554, ออนไลน์) ที่กล่าวถึงทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ภาษาทุกภาษา มีธรรมชาติของการเรียนรู้เช่นเดียวกัน คือ เริ่มจากการฟัง และการพูด แล้วจึงไปสู่การอ่านและการเขียนตามลำดับ การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษในเบื้องต้น มุ่งเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ในเรื่องของเสียง คำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์(Grammar) กระบวนประโยค (Patterns) ดังนั้นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนระดับต้นได้ฝึกทักษะการพูด จึงเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติตามแบบ หรือ ตามโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้พูดเป็นส่วนใหญ่ สำหรับผู้เรียนระดับสูง กิจกรรมฝึกทักษะการพูด จึงจะเน้นที่ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) และจะเป็นการพูดแบบอิสระมากขึ้น เพราะจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของการพูด คือ การสื่อสารให้ผู้อื่นได้รับรู้ด้วยการพูดอย่างถูกต้องและคล่องแคล่วสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทวีศักดิ์ ชูมา (2560, หน้า 136) ที่พบว่า ความสามารถใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะการสื่อสารที่ผู้พูดจำเป็นต้องมีความรู้ด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และมีทักษะในการใช้กลวิธีการพูดเพื่อการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ และกลวิธีการสื่อสารมีหลายประเภทที่ผู้พูดสามารถเลือกใช้ให้เหมาะสมในการสื่อสาร ได้แก่ กลวิธีที่ทำให้สัมฤทธิ์ผลซึ่งเป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้เพื่อแก้ปัญหาในขณะที่พูดให้ดำเนินไปอย่างราบรื่น และกลวิธี หลีกเลียงตัดทอน เป็นกลวิธีที่ใช้ในการหลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่พูด กลวิธีทางการสื่อสาร เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษให้บรรลุผลสำเร็จของการสื่อสาร เป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญสำหรับผู้เรียนต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันเพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้น ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ หากผู้พูดใช้กลวิธีทางการสื่อสารก็จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในกระบวนการสื่อสารและบรรลุเป้าหมายการสื่อสารได้

2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา

นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตล้านนา สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ที่เรียนชั้นปีที่ ต่างกัน ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร โดยรวมทั้ง 5 ด้าน แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนนักศึกษา ที่มีเพศ ชาติพันธุ์ และเกรดเฉลี่ย ต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสาร ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาที่เรียนคณะศึกษาศาสตร์สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษและคณะมนุษยศาสตร์สาขาภาษาอังกฤษที่มีชั้นปีที่เรียนต่างกัน มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม Monkchat เพื่อการสื่อสารแตกต่างกัน นั้นเป็นเพราะว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อาจจะมีประสบการณ์ในการพูดคุยกับชาวต่างชาติยังน้อยเนื่องจากมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมยังไม่มากนักซึ่งต่างกับรุ่นพี่ที่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมมานานหลายปีและมีโอกาสได้พูดคุยกับนักท่องเที่ยวที่เป็นชาวต่างชาติเป็นเจ้าของภาษามานานจึงทำให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ ชาติพันธุ์ และเกรดเฉลี่ยต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องมาจากนักศึกษาอาจจะเรียนอยู่ชั้นเดียวกันจึงมีระยะเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรม Monkchat เท่าๆกัน ทำให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประเทือง ใจหาญ (2546, บทคัดย่อ) ที่พบว่า

1) ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.20 3) แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนของทั้งสองกลุ่ม สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และ 4) แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละครสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้กิจกรรมการละครอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ข้อเสนอแนะ

1) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

มหาวิทยาลัยและคณะศึกษาศาสตร์ควรส่งเสริมในการจัดสรรทรัพยากร เพื่อพัฒนาการสื่อสารด้านภาษาอังกฤษของตนเองที่แตกต่างจากการเรียนการสอนในห้องเรียนและควรจัดให้มีกิจกรรมทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสม และหลากหลาย เพื่อผลักดันและเพิ่มโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดค่ายภาษาอังกฤษ การจัดชมรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2) ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) อาจารย์ผู้สอนควรมีการปลูกฝังการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้นักศึกษามากขึ้น เพื่อความสะดวกในการสนทนาได้อย่างทันที่ เพราะเมื่อผู้ที่เรียนรู้คำศัพท์ก็จะสามารถนำคำมาปะติดประต่อเป็นประโยคและเรื่องราวได้

2) สำหรับนักศึกษาที่พูดไม่คล่อง อาจารย์อาจต้องให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม Monkchat ทุกวันหรือกำหนดชั่วโมงในการเข้าร่วมกิจกรรมให้มากกว่านักศึกษาอื่นที่เก่งกว่า เพื่อให้นักศึกษาจะได้ฝึกทักษะการสนทนารวมกับกลุ่มสมาชิกและนักท่องเที่ยวยุวชนต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อให้นักศึกษาคุ่นเคยกับสำเนียง และการออกเสียงที่แท้จริง

3) ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการเปรียบเทียบการสอนโดยใช้กิจกรรมอื่นที่ไม่ใช่ Monkchat กับการสอนเฉพาะในห้องเรียน เพื่อเป็นการเปรียบเทียบรูปแบบการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดีที่สุด 2) ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเพื่อศึกษาความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะอื่น หรือด้านการฟัง

3) ควรทำการศึกษาค้นคว้าและทดลองใช้วิธีการวัดความสามารถด้านทักษะการพูดและการฟังภาษาอังกฤษด้วยวิธีอื่นควบคู่กันไปด้วยเพื่อเปรียบเทียบกัน

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ โดมศรีฟ้า. (2551). การศึกษาการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทวีศักดิ์ ชูมา. (2560). แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้รูปแบบกลวิธีการสื่อสาร. วารสารมหาจุฬาริชาการ, ปีที่ 3 ฉบับที่ 1
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2550). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : บริษัท วี อินเทอร์เน็ต.
- ประเทือง ใจหาญ. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้ และไม่ใช้กิจกรรมการละคร.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- มาลียา (Maleeya Chomchoud). (2554). เทคนิคการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ. สืบค้นเมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2560. เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/site/leeyaenglishonline/learningenglishbysong/thekhnikh-kar-sxn-thaksa-kar-phud-phasa-xangkvs>
- สุจิตรา บุญรัตน์พันธุ์. (2546). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับรัฐประศาสนศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เสมอธรรม.